

**ZUZANA
MARKOVIČOVÁ**

ON

MARENČIN PT

Zuzana Markovičová

ON

MARENČIN PT

© Zuzana Markovičová, 2014
© Marenčin PT, spol. s r. o., 2014
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2014
Design © Katarína Marenčinová, 2014
Jazyková úprava Sylvia Sachs
397. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-365-6

I.

Vošla som do baru, jeho oči ma neustále sledovali. Pri každom jeho pohľade som cítila neuveriteľnú túžbu. Nechodím sem často. Som tu vtedy, keď je tu ON. Raz ráno som išla do práce a zastavila som sa tu na kávu. Vtedy som ho po prvýkrát stretla. Neuveriteľná charizma, neuveriteľná sila jeho osobnosti. Vieme o sebe, ale ani jeden neurobí prvý krok... Je to čarovné. Začarovaný kruh.

Hneď, ako vojdem, zamierim očami na NEHO. Ako vždy stojí pri biliardovom stole a dokazuje všetkým naokolo, že toto je jeho hra. Vždy, keď vyhrá, venuje mi nenápadný, hrdý pohľad. Milujem ten jeho výraz a on to zrejme aj vie. Rýchlo skloním hlavu, aby to nebolo nikomu nápadné, hoci sama pre seba sa usmejem. Pozriem jeho smerom, hryzie si spodnú peru. Opatrne pozrie na mňa, zodvihne pohár s vínom a usmeje sa. Zbožňujem jeho ústa, pery...

Sadol si k stolu k nejakej slečne, hladká ju po stehnách, smeje sa s ňou, ale ja viem, že chce mňa, len mňa... Robí mi to naschvál.

Opäť žiarlim, aj keď mi nepatrí. Hladí tú blondínu, no pritom pozerá na mňa – na moju reakciu. Tvárim sa hrdo, akože ma to nerozhádže. Musím ich sledovať, neviem sa tváriť, že ma to neserie. Začne ju bozkávať na krku, mne sa potia ruky a búši mi srdce. Ja chcem byť tá, ktorú bude takto bozkávať...

Odchádzam. Keď zdvihne hlavu, už tam nebudem.

Keď som si dnes kupovala spodné prádlo, nemyslela som vôbec na môjho „muža“. Predstavovala som si, ako by sa zatváril ON, keby ma v tom videl. Predstavovala som si, ako sa pred ním vlním, zvädzam ho a on na mne necháva oči. Páčila by sa mi predstava, ako to zo mňa pomaly a nenormálne eroticky strháva dole, pritom ma bozkáva po tele a hovorí, aká som krásna. Z tohto môjho snívania ma vytrhol predavačkin hlas. Zahlásila mi nenormálnu cenu, no stojí to za to. Robím to pre svojho „muža“, ale v predstavách to robím pre NEHO, aj keď, samozrejme, predovšetkým to robím pre seba.

Ráno sa zobúdzam po boku môjho „muža“. Je nedeľa, chcela som s ním stráviť celý deň. Len tak ležať v posteli s nejakým dobrým filmom alebo niečo podobné, proste byť spolu.

„Dobré ráno,“ pozriem na neho s úsmevom.

„Ahoj,“ povie chladne.

„Čo budeme dnes robiť?“ vtisnem mu bozk.

„Vieš, ja mám už program,“ odvrkne.

„Aha, a aký máš program?“ kladiem dôraz na „aha“.

„Musím niečo vybaviť, to je na dlhé rozprávanie, a ja už musím ísť.“

Dal mi pusu na čelo, vstal z postele a odišiel do kúpeľne. Mám v hlave milión otázok, na ktoré ale asi ani nechcem dostať odpoveď. Mám pocit, že mi niečo tají. Poznám ho asi tak dva roky a viem už, keď sa niečo deje. Cítim niečo medzi strachom a hnevom zároveň. Strach z toho, že ma podvádza a hnev preto, že si vôbec dovoľuje ma podvádzať. Snažím sa ešte dostať z môjho „muža“ nejaké detaily ohľadom jeho vybavovania v nedeľu. Samozrejme, žiadne detaily si nevypočujem, len hnusné poznámky, čo zasa vyzvedám.

„Kedy prídeš?“ pýtam sa ho.

Odpoveď som už nedostala. Stojím za vchodovými dverami so šálkou kávy v ruke a po mojom „mužovi“ ostal len prievan. Pýtam sa samej seba, čo musí chlap žene všetko urobiť, aby ho dokázala opustiť? Som nešťastná v tomto vzťahu, ale stále si hovo-

rím – vydrž, to sa zmení. Ospravedlňujem ho sama pred sebou za chyby, ktoré robí. Ale dokedy to vydržím? Stále ho milujem a nechcem o neho prísť. Je to predsa normálne, že každý vzťah zažíva občas krízu, a ten, kto hovorí, že nie, klame. Kašlem už na to. Zbytočne sa trápim v myšlienkach. Nebudem večne čakať na to, kedy sa zjaví doma, aj tak si sadne k televízii, navečeria sa a pôjde spať. Bez slova, bez pohladenia... Ako brat a sestra. Večné hádky o maličkostiach, žiadna intimita, deň čo deň. Dobre, mám celý deň pre seba. Dám si dlhý, dlhý kúpeľ, nafarbím si vlasy, otvorím si fľašu alebo radšej dve fľaše vína, poplačem si nad filmom o láske a utrpení, no a depri-movaná pôjdem spať.

Ležím vo vani, je mi príjemne. Hrajú mi zamilované piesne v rádiu, popíjam víno... To víno má chuť ako láska. Najprv krásne sladké, neskôr hnusne horké. Už ma tuším chytá básnické črevo. Momentálne vôbec nemyslím na môjho „muža“. Myslím na NEHO, na moju platonickú lásku z baru. Chcem ho. Chcem ho tu a teraz. Stále ho mám v hlave. Samé hriešne predstavy... A tie jeho oči, oči, ktoré hovoria – ó, bože, chcem ťa. Jeho úsmev, tak úprimne milý, keď vchádzam. Myslím si, že sa bojí dať mi

najavo, ako to všetko cíti. Veď nič o mne nevie. Nevie, či som slobodná, či nemám doma náhodou tri plačúce deti... Možno aj ja mám strach dať mu najavo, že na neho stále myslím, že po ňom túžim, že ho chcem objímať, že sa mu chcem vyrozprávať... Proste, že chcem byť jeho. Chcem byť súčasťou jeho života, zdieľať s ním dobré aj zlé. Asi to vyznie bláznivo, ale naozaj cítim, že on by mohol byť TEN.

Prišla mi smska: Kam si včera zmizla? To je od NEHO! Pár obyčajných slov a mňa to vyviedlo úplne z miery. Priblblo sa usmievam, cítim sa šťastne. Odkiaľ ale má moje číslo? Čo mu mám odpísať? Chcem, aby mi odpísal naspäť, takže mu musím napísať niečo, čo ho donúti to spraviť.

Odkiaľ má moje číslo? Trochu sa mi točí hlava z toho vína a z tej horúcej vody, ledva vidím na displej. Čo mám napísať? Niečo ako – ty si si aj všimol? Nie, nie, to je pekná hlúposť. Vzťahovačná hlúposť. Po dlhom rozmýšľaní som mu nakoniec napísala: Musela som už ísť. Bila polnoc a ja by som sa premenila na Popolušku – škaredú a otrhanú. Hm, asi by som už nemala piť! Nemám rada, keď musím hypnotizovať mobil myslieť si, čo za blbosť som to napísala. Viem, že neustálym sledovaním telefónu nič neurýchlim, ale som z toho všetkého nervózna.

Vychádzam z vane, hlava sa mi už pekne točí. Vyťahujem zátku z vane, zabalujem sa do uteráka. Beriem do rúk fľašu, mobil, a uvelebím sa do kresla v obývačke. Čakám na odpoveď. Nič. Veď áno, čo sa dá na takú hlúposť odpísať. Pokazila som to...

Prešla polhodina, otváram druhú fľašu. O šiestej večer, už celkom opitá, volám svojmu „mužovi“ s plánom nenápadne vyzistiť, kde a s kým je a kedy príde. Nezdvíha, a mám po pláne. Je mi z neho zle. Vyzerám smiešne. Ožratá baba s vínom v ruke, už sa neobťažujem ani pre pohár, tancujem a spievam do hrdla fľaše Say I love you, nananana... Naozaj som smiešna, bude to chcieť darčekový kôš pre susedov. Je osem hodín a ja som, popravde, na sračky...

Ani sms, ani telefonát od „muža“. Topím sa v lútosti, myslím na môjho „muža“, ktorý teraz pravdepodobne preťahuje nejakú štetku a popritom som nahnevaná na NEHO, že mi neodpísal. Som zo seba zmätená. Už netancujem a nespievam do hrdla fľaše. V hlave mám chaos a kopec, kopec otázok. Nechce sa mi ani hýbať, nechce sa mi nič, ani len presunúť sa do postele. Nechcem už na nič myslieť, nič v hlave rozoberať, že prečo a prečo...

Na pár hodín som zaspala na sedačke. Prebudilo ma až pípanie telefónu. Roz-

behla som sa k nemu ešte dosť nemotorným, či skôr alkoholom opojeným klusom, prekážkovým behom. Prišla mi smska: Už je po polnoci. Už si škaredá a otrhaná? Keby si ma teraz videl, tak aj v podstate áno, pomyslela som si. Mám opicu. Bolí ma hlava a je mi naozaj príšerne. Fuj, hnusná chuť vína. Napriek všetkým týmto okolnostiam som strašne rada, že mi odpísal na tú moju hlúposť, ktorú som v smske vytvorila. Pozriem na hodiny. Sú dve v noci. Prvé, čo ma napadá, je otázka, či je môj „muž“ doma. Bojím sa ísť do spálne... čo ak tam nie je... Ešte chvíľu váham, nakoniec sa postavím a kráčam do spálne. Prázdna posteľ, obrovské sklamanie. Chcem mu zavolať, ale ak mi nezdvihne, bude to pre mňa ešte horšie.

Nevadí, musím mu zavolať... nezdvíha... skúsím to ešte raz... nezdvíha... skúšam to dlho, dlho... a on naozaj nezdvíha ten hnusný telefón. Načo ho má? Som v stave takej zlosti, že hádzem mobil o stenu a celý sa rozpadáva. Ten už asi dokopy nedám.

Čo ak sa mu niečo stalo? Nie, to by som už vedela... Kým zaspím, veľa rozmýšľam, aj keď nechcem. Kedy sme mali naposledy sex? Možno už aj pár týždňov abstinencie... Prečo ho už nezaujímam, prečo ma už ne-

chce? Chcem ho zaujímať tak, ako na začiatku nášho vzťahu.

Hm, začiatky... tie sú vždy pekné. Smiešna zamilovanosť. Zatvárate oči pred všetkými chybami toho druhého. Všetko sa zdá byť úžasné, vy ste šťastná, proste svet gombička. Veľa vecí sa zmenilo. Už to nie je ten muž, ktorý ma obdivoval, ktorý ma tešil maličkosťami, ktorý ma držal za ruku, objímal. Už to nie je ten muž, s ktorým sme sa dokázali smiať, až som plakala, s ktorým som sa dokázala rozprávať až do rána. Bolo to krásne a ja som bola krásne zamilovaná. Keď na to spomínam, bolí ma srdce. Teraz, keď sa pozriem na svojho „muža“, vidím niekoho úplne iného. Je chladný, bez citu a ja som sama a bez lásky.

ON by to určite nedopustil. Určite po mne túži tak, ako ja túžim po ňom. Možno to je len túžba po dotyku, čo ma k nemu láka. Možno potrebujem len sex. Sex s NÍM. Sex vášnivý, ktorý možno nebude nič znamenať.

Neviem, kedy prišiel domov. Nezaujíma ma to... Ráno som sa zobudila a on ležal vedľa mňa. Spokojne si spal, ako keby sa nič nestalo. Ani sa neobťažoval ma zobudiť, že je doma a že je v poriadku. Je napáchnutý

cigaretami a cítiť z neho vodku. Fuj, je mi zle. Zle z vína, zle z neho. Otvorí oči, pozrie na mňa.

„Ježiš, ty ako vyzeráš!“ vyvaluje na mňa oči, akoby ma nespoznával.

„Ježiš, a ty ako smrdíš!“ dávam mu najavo svoje pocity.

„Kedy si prišiel domov?“ pýtam sa urazeným tónom.

„Ty si kde bola?“ snaží sa otočiť zas tému na mňa.

„Doma. Kde si bol ty? Ja som ti volala a ty nič. Teraz si prídeš a snažíš sa to otočiť proti mne?“

„Aha, tak sama si doma popíjala víno? To ti tak uverím!“

Otočil sa na druhý bok, niečo si zašomral.

„Si hajzel. Povedz mi pravdu, kde si bol.“

„Daj mi pokoj, prosím ťa. Nechce sa mi teraz s tebou baviť.“

„Nedám ti pokoj. Chcem vedieť, s akou kurvou si bol,“ hovorím mu traslavým hlasom. Vtom sa otočil a vlepil mi facku.

Neviem, nevnímam ho. Neviem, čo mi rozpráva, len viem, že niečo po mne kričí, rozhadzuje rukami. Má hnusný pohľad. Bojím sa ho... bolí to. Tak takto sa bije žena. Už nekričí. Vstáva a ide do kúpeľne. Vtedy sa rozplačem. Chcem odísť, utiecť... Nemám kam.

Počujem, ako si robí raňajky v kuchyni. Väčšinou som mu robievala raňajky ja... Bolo to z lásky, no postupne som to robila už len zo zvyku. Zrazu sa zjaví vo dverách spálne.

„Prepáč,“ hovorí mi a pritom pozerá do zeme.

Pozerám na neho s uplakaným výrazom a len tak, pomedzi zuby, mu hovorím, že je to v poriadku. Prečo to hovorím? Nie je to v poriadku. Spamätaj sa!

Lahne si ku mne do postele, rukou ide pod moje nohavičky. Hneď som vlhká. Chytí mi ruku a dá si ju medzi svoje nohy. Predohra trvá chvíľu. Potom mi chytí ruky, dá mi ich nad hlavu a celkom neobvykle ma pomiluje. Je to celé zvláštne. Chcela som sex, ale vôbec sa mi to nepáčilo. Nebola v tom žiadna láska, len obyčajná zverská túžba. Po celom desaťminútovom sexe idem do sprchy, aby som zo seba všetko zmyla. Strašne ho nenávidím za to, čo mi robí. Prečo mi nedovolí od neho odísť? Nevieť, či je to láska, alebo strach. Strach, aby som nebola sama. Strach z toho, že nemám kam ísť.

Strach z nového začiatku, spoznávania.

Musím si dať cigaretu. Sadnem si na terasu a vychutnávam si slnko, kávu. Musím vypadnúť. Niekam von, s niekým, komu môžem povedať, čo sa stalo. Idem do baru.

Môj „tyran“ sedí pred telkou a veľmi sústredene píše smsku. Mám chuť sa spýtať, komu píše a s kým to vlastne včera bol, ale asi nebudem rýpať. Vonku je krásne a ja sa teším, že vypadnem z tohto bytu.

„Idem von,“ kričím na neho od vchodových dverí.

„Čau,“ povedal a ani sa len na mňa nepozrel.

Absolútne ho nezaujíma, kam idem? Krásny vzťah...

Sedím v mojom obľúbenom bare a dúfam, že tu stretnem JEHO. Mobil mám rozbitý, nemám sa s ním ako spojiť. Sedím tu sama, ale vôbec mi to nevadí. Vraj klin sa klinom vybija, a čím je ten vybijajúci klin tvrdší, tým lepšie vybije to víno. Vodka s redbulom o tretej poobede, sama v bare... zlá vizitka.

Po tretej dvojitej vodke mi je už hlúpe tam sedieť. Mala by som ísť domov, ale strašne nechcem. Bola by som radšej, keby nebol doma. Mám z neho trochu strach. Obnovíme starý dobrý spôsob – námatkovo zvončeky mojich známych.

Čakám na zastávke na autobus k môjmu prvému objektu – idem za Michaelou. To je moja najlepšia kamarátka. Je to dobrý výber. Nemá frajera a väčšinou býva doma.

Nastupujem do autobusu. Neznášam MHD. Ľudia na vás vyslovene čumia, ohovárajú, šepkajú si o vás. Starí ľudia majú v oblube vyhadzovať vás z miesta, mladí vás okukujú úchyláckym spôsobom. Snažím sa nikoho si nevšímať. Pozerám z okna. Vtom ma niekto poklepe po ramene. V domnienke, že je to nejaká otravná staršia pani, ktorá si chce sadnúť na moje miesto, sa otočím s veľmi zlostným pohľadom.

To je ON!!!

„Ahoj,“ pozdraví ma.

„Ahoj,“ pozdravím s veľkým úsmevom na perách.

„Zlý deň?“

„Ani nevieš, ako... Je to na mne vidieť?“

„Ja len súdim podľa tvojho prvého pohľadu.“

„Ach, áno, prepáč, teba som nečakala.“

Pozeráme do zeme, pozerá na mňa... Och, dýchame ten istý vzduch, je tak blízko... Chcem ho.

„Kam ideš?“ pýtam sa ho.

„Domov. Pokazilo sa mi auto. Už sto rokov som nešiel autobusom. Snáď idem dobre. A ty kam ideš?“

„Túlam sa trošku. Ešte som sa poriadne nerozhodla, kam sa vyberiem. Zatiaľ sa vozím. Ale domov určite nie.“ Tisnú sa mi slzy. Rýchlo sa pozriem iným smerom. Nechcem,

aby ma videl uplakanú. To by boli zbytočné, otravné otázky typu čo mi je a čo sa mi stalo. Stačí, že som opitá. Poobede!

„Som rád, že som ťa stretol. Nechceš ísť niekam na kávu?“

„Vieš čo, aj áno,“ odpoviem s veľkým úsmevom.

Domov som už v ten deň neprišla. Išli sme rovno k nemu. Vošli sme dnu, nalial mi drink. Sedeli sme v obývačke, rozprávali sme sa. Bol to krásny večer. Je naozaj úžasný. Chcela som sa ho dotýkať, chcela som ho bozkávať, ale neodvážila som sa. Ani on sa o nič nepokúšal. Trpezlivo ma počúval. Porozprávala som mu o svojom „mužovi tyranovi“. Tváril sa chápavo, ale aj trošku prekvapene. Nevedel pochopiť, prečo s ním ostávam. Lenže to neviem ani ja sama.

Dozvedela som sa, že on je rozvedený. Žena ho dva roky podvádžala a dieťa, o ktorom si myslel, že je jeho, nebolo jeho... Vraj to už má za sebou. So ženou sa nestretáva vyše roka, ani dieťa ho nezaujíma. Odvtedy nikoho nemal. Už nikomu neverí. Ja tiež nikomu neverím...

On spal v obývačke, ja som spala v jeho spálni. Nič sa nestalo. V noci som čakala, že príde za mnou, ale neprišiel.

Ráno, keď som sa zobudila, nikde nebol. Našla som si odkaz: Ahoj. Dobré ráno. Išiel som do roboty. Správaj sa ako doma, najedz sa, osprchuj sa... Proste všetko, čo potrebuješ, máš k dispozícii. Dúfam, že sa mi ozveš.

Celá nervózna som došla po práci domov. Pomaly sa vyzúvam a vchádzam do kuchyne.

„Ahoj,“ hovorím previnilo.

„Ahoj. Kde si bola? Nemohol som sa ti ani dovolať.“

„Bola som u Michaely.“

„Mala si mi dať vedieť, kde si, aby som sa nebál.“

„Ty si mi mal dať vedieť, kde si, aby som sa nebála predvčerom.“

„Pomsta? Si smiešna... Sprav večeru, prosím ťa. Som hladný a strašne unavený.“

Automaticky som sa pustila do varenia, zatiaľ čo on sa hral na počítači. Navečerali sme sa spolu, celkom v tichosti. Umyla som riad, dvakrát vyprala, ožehlila kopolu prádla a išla spať. Za celý ten večer som nepočula ani jedno ďakujem. Cítim sa ako slúžka, ktorú pán občas pretiahne.

Ráno som si bola dať opraviť telefón. Vraj to potrvá aj dva dni, tak som dostala

náhradný. Starý, ale aspoň niečo. Hneď som MU napísala: Ďakujem ti za včerajšok. Cítila som sa tak, ako už dlho nie.

O chvíľu mi došla smska späť: Nemáš mi za čo ďakovať. Cítim to podobne. Príď večer do baru. Budem tam.

Odpisujem: Budeš tam sám? ON: Ak prídeš, sám nebudem.

Už som nenapísala nič. Nechám ho trochu dusiť.

V robote sa nedokážem sústrediť. Stále rozmýšľam nad tým, ako sa vyhovorím pred „mužom“, aby som tam mohla ísť. Mám výčitky... Nič som neurobila, ale cítim sa previnilo, že len nad sexom s NÍM rozmýšľam, pritom môj „muž“ to robí bez mihnutia oka a ja mu to len potichu tolerujem. Krava hlúpa... Chcem ísť a aj pôjdem, hotovo!

Keď som prišla domov, nikto tam nebol. To mi len vyhovovalo. Zavolám mu radšej, nech viem, čo a ako.

„Prosím,“ zdvihne mi ako nejakému jeho debilnému klientovi.

„Prosím,“ zopakujem to po ňom v takom istom tóne.

„Prestaň s debilinami. Čo potrebuješ, mám robotu.“

Asi som ho znova naštvála.

„Kedy prídeš domov?“